

Nr 234.

Av herr **Nilsson, Alexander, m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag rörande dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst.

I statsverkspropositionen till årets riksdag föreslås att dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst skall utgå efter samma grunder som förra året, dock att dyrtidstilläggen under budgetåret 1932/1933 skola utgå efter ett fixt indextal för hela året beräknat till 158. Alltså en nedsättning av indextalet från förra budgetåret med 2 enheter. Av propositionen framgår att förslag till avveckling av dyrtidstillägssystemet icke kommer att föreläggas detta års riksdag och framhålles att anledning ej synes föreligga till ändring i de allmänna grunderna för dyrtidstilläggen. Vid förra årets riksdag framhölls från vårt håll att det var oriktigt att på sätt som skedde fastlåsa ett indextal för hela året och att detsamma hade bort beräknas liksom tidigare för att mera kunna följa den prissänkning som gjort sig gällande. Om så blivit fallet att icke ett index således fastställts hade en besparing av statsverkets utgifter med inmot ett par miljoner kronor åstadkommits. I år har Kungl. Maj:t föreslagit ett fast indextal av 158 »för att» som statsrådet anger i propositionen, »möjliggöra full överblick och effektiv begränsning av statens blivande utgifter för ifrågavarande ändamål».

Vi vilja erinra om att dyrtidstillägget tillkom under förhållanden, vilka i flera avseenden voro olika de som nu äro rådande. Om man tager en överblick av de priser, som gälla nu å livsmedel, finner man, att dessa ej kunna anses motivera någon ersättning för ökade levnadsomkostnader. Ett undantag härifrån utgör hyres- och beklädnadsomkostnader. Men trots dessa senare omständigheter har dock prisnivån nedgått med nära 10 procent från 1930.

Det nu gångna året har, som framgår här ovan, medfört en avsevärd försämring i konjunkturhänseende och den världsomfattande depressionen har spritt sina verkningar till snart sagt alla områden av ekonomisk verksamhet. Någon ljusning kan icke heller skönjas. I andra länder har man därför bland annat genomfört lönereduceringar för befattningshavare i all-

män tjänst, ett tillvägagångssätt som man icke heller torde kunna undgå att tillämpa även i vårt land.

Av denna anledning anse vi det ej tillräckligt att som i statsverkspropositionen föreslås sänka föregående års minimigräns för indextalet med två enheter. Vi vilja i stället föreslå en fast index för hela året så avvägd, att den tillika kan utgöra början till en avveckling av hela dyrtidstilläggsystemet. Med hänsyn till det alltjämt sjunkande prisläget torde därvid indexsiffran 150 kunna anses som någorlunda rättvist avvägd i nuvarande situation.

Vi hemställa alltså,

att riksdagen måtte besluta, att dyrtidstilläggen för statliga befattningshavare under budgetåret 1932/1933 skola utgå efter ett indextal av 150.

Stockholm den 22 januari 1932.

<i>Alexander Nilsson.</i>	<i>L. Tjällgren.</i>	<i>Joh. Johansson,</i>	<i>Ernst Svenson.</i>
		Friggeråker.	
<i>Fr. Julin.</i>	<i>And. Henriksson.</i>		<i>L. G. Bodin.</i>
<i>Per Andersson.</i>	<i>Axel Löfvander.</i>		<i>Oscar Ericson.</i>
	<i>J. A. Larsson.</i>	<i>Anton Pettersson.</i>	
